

REDACTIONEEL GEDEELTE.

EEN ONDERSTEUNINGSFONDS

Op initiatief van de afdeling Amsterdam is op de laatste Algemeene Vergadering van de Ned. Mij. tot bev. der Tandheelkunde besloten een commissie te benoemen die met uitgewerkte voorstellen zou komen tot het in het leven roepen van een Ondersteuningsfonds voor noodlijdende tandartsen, hunne weduwen en weezen, en wij mogen dus verwachten dat deze voorstellen op de a.s. Alg. Vergadering ter sprake zullen komen. Niet wetende hoe die voorstellen zullen luiden, zijn wij overtuigd dat er vele moeilijkheden zullen zijn te overwinnen en dat het plan — hoe ook opgezet — zal stuiten op tegenwerkingen en min of meer gegronde bezwaren, dit te meer omdat wij zelf principieele bezwaren gevoeld hebben.

Ondervindingen van den allerlaatsten tijd hebben ons echter het besef bijgebracht dat de vorming van een dergelijk fonds, of in ieder geval van een Commissie uit de Maatschappij voor dit doel, uitermate gewenscht is. Niemand zal wel de illusie hebben, dat het mogelijk is in een afzienbaar aantal jaren een kapitaal bijeen te brengen, groot genoeg om van de rente ondersteuning te kunnen geven en velen zullen (o.i. terecht) van meening zijn dat een tandarts bij zijn vele andere plichten, ook behoort te zorgen voor vrouw en kinderen in geval van overlijden en voor zichzelf in geval van ziekte of invaliditeit.

Er kunnen zich echter omstandigheden voordoen, en deze hebben zich dan ook meerdere malen voorgedaan, waarbij een collega in moeilijkheden geraakt, geheel of gedeeltelijk buiten zijn schuld en waarbij een collegiale hulp hem in staat zou

stellen deze moeilijkheden te boven te komen. Wij willen in dit verband bijv. herinneren aan de mobilisatiejaren, waarbij meerderen plotseling uit hun praktijk gehaald werden, zonder dit ooit te hebben kunnen voorzien en de kans dus groot was dat hiervan misère het gevolg zou zijn.

In een dergelijk geval nu, zou het alleszins juist geweest zijn, wanneer er een college in de Maatschappij ware geweest waartoe eventueel zulk een collega zich had kunnen wenden om hulp, in welk opzicht dan ook.

In de allereerste plaats zou er niets vernederends zijn in een dergelijk verzoek en tevens zou die hulp op de snelste en meest oordeelkundige wijze gegeven kunnen worden, terwijl last not least een dergelijke commissie volkomen objectief kan en moet bepalen of die hulp noodzakelijk en gerechtigd is.

En ook dit laatste is van groot gewicht.

Onder de tegenwoordige omstandigheden zal men zich wenden tot eenige meer of minder bevriende collega's van wie verwacht wordt dat zij bereid en in staat zijn die hulp te verschaffen.

Het hangt dus geheel van de toevallige keuze van die personen af, hoe het resultaat zal wezen.

Gedreven door medelijden zal misschien onmiddellijk geholpen worden, zonder dat er tijd is voor een behoorlijk onderzoek en ook omdat men onaangename bemoeiing wil vermijden, met de kans dat de goedgebouwde helpers erin vliegen, of wel er wordt om principieele of andere — niet met de zaak te maken hebbende — redenen geweigerd, ten nadeele van den wellicht beklagenswaardigen vrager.

En stelt men het geval dat er door bijzondere omstandigheden redenen zijn, weduwe of weezen bij te springen, dan zou dit thans moeten geschieden op initiatief van een of meer hulpvaardige collega's, die dan een actie moeten instellen die veel heeft van een bedelpartij met al de onaangename consequenties daarvan, terwijl een officieele commissie een beroep kan doen op de leden of de kas der Maatschappij zonder namen te noemen en op een zakelijke basis.

Hoe krachtiger een te stichten fonds des te beter kan ongetwijfeld de eventueel te verleenen steun wezen; wij hebben hier echter willen betoogen dat alleen al het feit van het benoemen van een vaste Commissie een verbetering zal zijn in den bestaanden toestand en hopen dat de a.s. Algemeene Vergadering zich met deze opvatting zal kunnen vereenigen!

N.
